

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας καίπερ πα-
ρακαλούμενος ἐπιμένει ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὁ Γουλιέλμος μετὰ τὰ περὶ εἰ-
ρήνης διαθήματα ἐπιμένει εἰς τὸν πόλεμον ;

— Πλέον ἢ ποτέ.

Ὁ βασιλεὺς ἐνέπηξε τοὺς ὄνυχας εἰς
τὰς σάρκας τοῦ κρυφίως· εἶτα ἐπανάλαβεν :

— Μὲ ὑπηρεύσατε τοῦλάχιστον γρά-
φων πανταχοῦ, ὅτι ἐπιθυμῶ τὴν εἰρήνην ;
Ἰκανοποιήσατε τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἑλ-
βετῶν ; Συνεστήσατε εἰς τὸν Κατινὰ νὰ
φειδῇται μετὰ προσοχῆς τοῦ δουκὸς τῆς
Σαβοΐας ;

— Αἶ !.. Θεέ μου !.. Μεγαλειότατε !..

— Ναί ; .. δὲν εἶνε ἀληθές ; .. Ἀπαν-
τήσατε !

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Ψεύδεσαι ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς
ὀρθούμενος ὡς γίγας, ψεύδεσαι ἀναισχύν-
τως.

Ὁ Λουβοῶ ἡγέρθη ὡσαύτως ἐμμανής.

— Μεγαλειότατε ! ἐβόησεν.

— Ψεύδεσαι, προδότα καὶ ἄπιστε ὑπη-
ρέτα ! ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φω-
νῆς βροντώδους· εἰς σὲ χρεωστῶ ὅλα
αὐτὰ τὰ μίσση, ὅλους αὐτοὺς τοὺς πολέ-
μους· σὺ σφάζεις καὶ πυρπολεῖς καὶ ἰδοὺ
αἱ ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας σοῦ παρέχω
ἐγώ, διότι ἐγὼ συνειθίζω ν' ἀποδεικνύω
ὅ,τι λέγω προσάγων ἔγγραφα. Κύτταξε !

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς κει-
μένης ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τρεῖς ἐπιστο-
λάς, ὧν ἡ θεὰ ἐκεραύνωσε τὸν ὑπουργόν,
ἀναγνωρίζοντα ἐν τῷ ἅμα αὐτάς.

— Ἰδοὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος
ΙΔ' ἐν σχέδιον, ὅπως κακοποιηθῇ ἐπὶ
τοσοῦτον ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας, ὥστε νὰ
καταστῇ ἀμείλικτος· εἶνε ἐπιστολὴ γρα-
φείσα καὶ ὑπογραφείσα παρὰ σοῦ. Ἰδοὺ
τὸ τελευταῖόν σου ἔγγραφο πρὸς τὸν Κα-
τινὰ διατάσσον νὰ πυρπολήσῃ, νὰ σφάξῃ
παρὰ τὴν ἀνακωχὴν, γεγραμμένον καὶ
ὑπογεγραμμένον παρὰ σοῦ, συλληφθὲν ἐπὶ
τῶν ταχυδρόμων σου παρὰ τῶν ἐχθρῶν,
τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἐχθρῶν, οἵτινες μὲ
καθιστῶσι κριτὴν τῶν ἐγκλημάτων σου.
Ἰδοὺ τέλος ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὰ δί-
καια παράπονα τῶν Ἑλβετῶν· τοὺς ὑβρί-
σεις καὶ τοὺς ἀπειλεῖς, ὅπως τοὺς ἐξε-
γεύρης· καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη γεγραμμένη
ὡσαύτως παρὰ σοῦ, φέρει ὡς ὑπογραφὴν
τὸ αὐτὸ μυστὸν ὄνομα : Λουβοῶ. Κύτ-
ταξε !

Καθεὶς θ' ἀνέμενεν, ὅτι ἡ ἀλαζονεία τοῦ
ἀνδρὸς ἐκείνου ἐμελλε νὰ καταπέσῃ, ὅτι
ὁ ἀνόσιος ἐκεῖνος θὰ προσέπιπτε γονυ-
πετής. Ἄλλ' αὐτὸς ἀπεναντίας ἀνύψωσεν
ἀγερῶχος τὴν κεφαλὴν.

— Ἔστω ! .. εἶπε, καὶ ἂν τὸ τοιοῦ-
το ἦτο, καὶ ἂν σὺ παρήκουσα, εἶχα τὸν
σκοπὸν μου, καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος εἶνε νὰ

σὺς καταστήσω κύριον, μονάρχην τοῦ κό-
σμου τούτου . . . Ἐγὼ ἐπίστευον, ὅτι ὁ
βασιλεὺς μου ἀπατάται, καὶ δὲν ἤθελα
νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν του,
τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἔκαμον νὰ τρέμωσιν.

— Τολμᾷς καὶ μὲ ἐπικρίνεις, βλέπω !..

— Ὑπάρχει τις ὁ δυνάμενος ν' ἀντι-
κρῦσῃ τὸν ἥλιον ; ἐπανάλαβεν ὁ Λουβοῶ,
ὑπάρχει τις ὁ δυνάμενος νὰ μειώσῃ τὴν
δόξαν του, νὰ βλάψῃ τὸ φῶς ; Ὑποστη-
ρίζω, ὅτι ἔχω δίκαιον, ἐπιμένω λέγων,
ὅτι διὰ τοῦ πολέμου ἐπιτυγχάνεται ἡ ὠ-
φέλιμος εἰρήνη, ἐπιμένω βεβαιῶν, ὅτι μόνος
ὁ καταβληθεὶς ἐχθρὸς δὲν ἐμπνέει φόβον,
διὰ νὰ καταβάλλῃ δὲ τις τὸν ἐχθρόν του,
πρέπει νὰ κτυπήσῃ ἀνηλεῶς. Εἴκοσι πέντε
ἐτῶν νίκαι συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώ-
μης μου. Ἀντὶ νὰ ἐπαιτῶ τὴν εἰρήνην,
Μεγαλειότατε, ρίπτω τὸ χειρόκτιον κατὰ
πρόσωπον ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἀντὶ νὰ
φεισθῶ τῶν ἀμπελώνων τοῦ Βίκτωρος Ἀ-
μεδαίου, γράφω εἰς τὸν στρατάρχην Λου-
ξεμβούργον νὰ πυρπολήσῃ παρὰ τοῦ
τὴν τελευταίαν οἰκίαν τῆς Τρέβης. Τοῦτο
ἤθελα νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ τῇ ἀ-
ληθείᾳ δὲν ἔπρεπε τις νὰ σὺς ὑπηρετῇ.

Ὁ βασιλεὺς ἀφῆκε κραυγὴν φοβεράν,
τὴν μόνην, ἣτις ἠκούσθη ποτὲ ἐξερχομένη
τῶν χειλέων του, ἤρπασε τὴν βαρεῖαν σιδη-
ρὰν λαβίδαν τῆς ἐστίας καὶ ὤρμησε μὲ
τὸν βραχίονα προτεταμένον κατὰ τοῦ
Λουβοῶ.

Ἡ μαρκησία ὀρμήσασα τὸν ἡμπόδισε,
συνενοῦσα δὲ ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας τὸν
ἱκέτευσε νὰ φεισθῇ τῆς τιμῆς ἐνὸς εὐπα-
τρίδου.

— Ἀ ! κυρία, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς
ἀσθμαίνων, ὑμεῖς μὲ παρακαλεῖτε νὰ φει-
σθῶ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ. Εἰξεύρετε πῶς αὐ-
τὸς ὠμίλησε περὶ ὑμῶν ; εἰξεύρετε, ὅτι
σὺς ὕβριζε χθὲς ἀκόμη, σὺς ἀπεκάλει ἄ-
τιμον, καὶ ὅτι μοῦ ἐπέβαλλε νὰ σὺς διώ-
ξω ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν τιμὴν μου ;

Ἡ μαρκησία πελιδνῇ, μὲ τὰ ὄμματα
νεκρωμένα, τρέμουσα, ἀνεζήτησε εἰς μάτην
στήριγμά τι, εὐρισκομένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς
διττῆς ἐκείνης φοβερᾶς ὀργῆς.

Ὁ Λουβοῶ ὠρυόμενος ἠπείλει τὴν μὲν
καὶ προὐκάλει θρασέως τὸν ἕτερον.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς,
μοῦ ὑπεσχέθητε νὰ προσαγάγῃτε μίαν ἀ-
πόδειξιν σήμερον. Ποῦ εἶνε ἡ ἀπόδειξις,
ἣτις θὰ μὲ βιάσῃ νὰ διώξω τὴν κυρίαν
Μαιντενῶν ; Φέρετέ την ! τὴν ἀπαιτῶ,
τὴν ἀπαιτεῖ καὶ ἡ μαρκησία !

Αὕτη ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν
παγερῶν χειρῶν τῆς.

— Σοῦ λέγω, ὅτι τὴν ἀπαιτῶ ! ἀνέ-
κραξε μετὰ διπλασίας ὀργῆς ὁ βασιλεὺς,
καὶ ἂν ἐντὶς δύο ὥρων δὲν μοῦ τὴν φέ-
ρῃς, μαρκήσιε Λουβοῶ, ὑπουργέ τῶν
στρατιωτικῶν, ἰσχυρότατε τῶν εὐπατρι-
δῶν τῆς Γαλλίας, συμπεριλαμβανομένου
καὶ τοῦ βασιλέως, ἐντὸς δύο ὥρων ! ἀ-
κούεις, κύριε Λουβοῶ ; σὲ φυλακίζω εἰς
τὴν Βαστίλλην . . . Ἐν τοσοῦτῳ ἔξελθε !
σὲ ἀποβάλλω ! ..

Ὁ Λουβοῶ βλοσυρὸς, φοβερὸς τὴν θεάν,
ἀδυνατῶν νὰ ἐνδώσῃ ἢ ν' ἀπαντήσῃ. ἐ-

στράφη καὶ ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐν σπᾶ-
ρακτικῇ ἀγωνίᾳ ὡς ὄφρις τρωθείς.

— Καλὰ ! εἶπεν ἐντὸς δύο ὥρων . . .
ἔστω, ἐντὸς δύο ὥρων . . . Ἀφοῦ τὸ θέ-
λουν . . . Ὅα εἶνε τρομερόν ! ..

ΟΑ'

Η ΠΡΩΙΑ ΤΗΣ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1691

Ὁ κατὰ σκοπος εἶχεν εἶπει τὴν ἀλή-
θειαν. Ὁ βᾶν Γκράφτ εὐρίσκετο ἀκόμη
παρὰ τῷ Λαβερνῇ.

Δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Σαὶν-Κλου διὰ
δύο λόγους· ὁ πρῶτος ἦτο διότι δὲν ἤ-
θελε ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν Βερσαλλιῶν ἐν-
νοῶν πᾶσαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀπο-
στολῆς, ἣν ὁ Γουλιέλμος ἀνέθηκεν αὐτῷ.
Ὁ δεῦτερος ἦτο ὅτι δὲν εἶχε τόσην πολ-
λὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Λουβοῶ, ὥστε
νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς δρόμον τό-
σον μακρὸν δι' ὁδοῦ ἐρήμης ὅπου ἐνέδρα
τις ἠδύνατο λίαν εὐκόλως νὰ στηθῇ κατ'
αὐτοῦ.

Ἄν τὸν βᾶν Γκράφτ ὑπώπτευεν ὁ ἐ-
χθρὸς του καὶ τοῦτον ὑπώπτευεν ἐκεῖνος
καὶ οὐχὶ ἀδίκως.

Τέλος ὁ Ὁλλανδὸς εἶχε καταλύσει πα-
ρὰ τῷ Λαβερνῇ διὰ λόγον, οὐ πολὺ ἀπέ-
χοντα τοῦ ὀρίσμου ἐκείνου ὃν ἔδωσεν εἰς
αὐτοὺς μὲ τὴν σκληρὰν εἰρωνείαν τοῦ ὁ
Λουβοῶ λέγων ὅτι ἤθελε νὰ θρηνηλογῇ
ἐπὶ τῆς ἀμφιβολίας τῆς πατρότητός του.

Ὁ βᾶν Γκράφτ δὲν ἐτόλμα ν' ἀγαπήσῃ
τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ἔτι ὀλιγώτερον νὰ
τῇ τὸ εἶπῃ, παρὰ τῷ Γεράρδῳ δὲ μόνῳ
εὐρίσκει τὴν ἀβρότητα ἐκείνην τῆς συμ-
περιφορᾶς, τὸν φιλόστοργον καὶ σχεδὸν
νυκτὸν σεβασμόν, ὅστις ἐξῆγεν αὐτὸν τῆς
ἀμνηχανίας καὶ τῷ ἀπέδιδεν εἰδύς τι πα-
τρικῆς ἐξουσίας· ἄλλως τε ἡρέσκετο νὰ
βλέπῃ πόσον ὁ νέος ἡγάπη τὴν Ἀντωνι-
έτταν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἐνεθαρρύνετο ἐκ
τοῦ παραδείγματος διὰ νὰ προσπαθῇ
καὶ αὐτὸς ν' ἀγαπήσῃ ἐπίσης.

Διὰ τοῦτο μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀ-
φιξίν του ὁ βᾶν Γκράφτ διήλθεν ἐσπέρως
τινὰς μετὰ τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Ἰασπί-
νου· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν περὶ ἧς ποιούμεθα
λόγον ἡ ἐπίσκεψις ὑπῆρξεν ἐκατέρωθεν ἡ-
μιστά· διαχυτικὴ καὶ πολὺ σιωπηλή.

Ὁ Ἰασπίνος μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ βα-
σιλέως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γε-
ράρδου φέρων ἐπωδύνως τὸ βάρος τῶν θλί-
ψεων καὶ τῶν φόβων του. Κατέβαλλε δὲ
πολὺν κόπον ν' ἀποκρύψῃ τὴν θλίψιν του
καὶ ἰδίως τὴν προξενούσαν αὐτὴν ἀφορ-
μὴν.

Διαρκούντος τοῦ ταχέως ἀπὸ Παρισίων
εἰς Βερσαλλίας ταξιδίου ὁ Ἰασπίνος διὰ
νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν Γεράρδον τὴν σπουδὴν
του, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς φόβους
του καὶ τὴν ἀνάγκην ἣν ἠσθάνετο νὰ εἰ-
δοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν, διὰ νὰ παρα-
πληγήσῃ τὸν Γεράρδον καὶ νὰ κρατῇ τὰς
εἰκασίας του περιωρισμένας, ἐδέησε νὰ
ψευσθῇ, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀποκρύψῃ τὴν
ἀλήθειαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεράρδος ἀνησυ-
χῶν παρεπονέθη δι' ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικά,

ὁ Ἰασπίνος ἐν ἀπορίᾳ πάσης ἄλλης δι-
καιολογίας ἠναγκάσθη νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι
ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικά ἀνεφέροντο εἰς ἀ-
πόρητον τι τῆς ἐξομολογήσεως, ὅπερ ἐν-
επιστεῖθη αὐτῷ ἡ μαρκησία καὶ ὁ Γεράρ-
δος κατ' ἀνάγκην νῦχαιριστήθη ἐκ τῆς
ἐξηγήσεως ταύτης.

Μετὰ τὴν τόσον θυελλώδη ἐκείνην ἐσπέ-
ραν ὁ Ἰασπίνος ἐπέστρεψεν ἀπελπίς, ὁ δὲ
βὰν Γκράφτ ἐκτελέσας τὴν ἐντολήν του,
ἐπέστρεψε σιωπηλός. Ὁ Γεράρδος βλέπων
τοὺς δύο φίλους του ἐξίσου περιφρόντιδας,
διηλθεν ὡς αὐτοὺς τὴν νύκτα ὀνειροπο-
λῶν, ἀντήλλαξε μετ' αὐτῶν λόγους τινὰς
ἀσημάντους καὶ ἐμέτρα τοὺς στεναγμούς,
οὓς ἐξέφερον κατὰ διαλείμματα οἱ δύο
παράδοξοι σύντροφοί του.

Τῆς ἡμέρας ἐπελθούσης, ὁ Ἰασπίνος,
ὅστις δὲν ἠδύνατο ἐκ τῆς ἀνησυχίας νὰ
σταθῇ εἰς τὴν θέσιν του, περιηλθεν ἐκα-
τοστάκις τὸ δωμάτιον. Ὁ βὰν Γκράφτ
ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ κα-
πνίσῃ. Ὁ Γεράρδος ἔλαβε βιβλίον τι ὅ-
πως ἀναγνώσῃ καὶ ἐκύτταζεν ἐπὶ πολλὴν
ᾠραν τὴν ὀξείαν στέγην τοῦ Σαίν - Σύρ,
μόλις διαφαινομένην ἐν τῇ κυανωπῇ ὀμί-
χλῃ τοῦ ὀρίζοντος.

Εἶτα ὁ Ἰασπίνος εὐρίσκων ἐν τῇ ἀνη-
συχίᾳ του στενὸν τὸ ἐμβαδὸν τοῦ θαλά-
μου κατήλθεν εἰς τὸν ἔρμον κῆπον περι-
πολῶν πέριξ τοῦ διαστήματος τῆς μαρ-
κησίας ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι αὐτὴ ἠθελε τὸν
διακρίνει καὶ ἠθελε νεύσει πρὸς αὐτὸν ἢ
τοῦ ἀποτείνει κανένα καλὸν λόγον.

Ὁ βὰν Γκράφτ ἐξηκολούθει νὰ καπνί-
ζῃ, ὁ δὲ Γεράρδος τοῦ ἔκαμνεν ὅπως ἡ-
δύνατο συντροφίαν.

Αἰφνης ὁ Ἀμούρ, ὅστις εὐρίσκετο ἀνα-
μέσον των καὶ ὅστις παρατῆρει ἀλληλο-
διαδόχως ἕκαστον αὐτῶν ὠργισμένος ὡπα-
σοῦν κατὰ τοῦ βὰν Γκράφτ ἕνεκα τῆς
ὁσμῆς τοῦ καπνοῦ, ἠγέρθη καὶ ἔδραμε
πρὸς τὴν θύραν μετὰ χαρμωσύνων ὑλακῶν.

— Κἀποιοι φίλοι θὰ εἶνε, ἐσκέφθη ὁ
Γεράρδος.

Καὶ τῷ ὄντι ἦτο εἰς τοιοῦτος. Ὁ Βε-
λαίρ εἰσώρμησε βιαίως εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐφαίνετο ὁ τρό-
μος, ἡ περιέργεια, ἡ ἐλπίς, ἡ ἀποθάρρυν-
σις ὅλα ὁμοῦ συννηωμένα.

Ὁ νέος εἰσώρμησε καθὰ εἶπομεν, ὡς
κεραυνός.

— Ποῦ εἶνε; εἶπε πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Ποῖος;

— Ἡ Βιολέττα!

Ὁ Γεράρδος ἀνεσκίρτησε καὶ ἠτοιμά-
ζετο ν' ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ὁ Βελαίρ ἐπιβάλ-
λων αὐτῷ σιγὴν,

— Μὴ παίζῃς μὲ τὴν ἀνησυχίαν μου,
εἶπε μειδιῶν. Ὁμολογῶ ὅτι ἀνησύχησα
ὑπερβαλλόντως. Εἶνε ἐδῶ; δὲν εἶνε ἀλη-
θές; Κρύπτεται; ποῦ εἶνε;

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετ' ἄλγους
ἀνεκφράστου ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐξηγήσου καλ-
λίτερα... Περὶ τῆς Βιολέττας μ' ἔρω-
τᾷς; δὲν εἶνε εἰς Παρίσιους;

Ὁ Βελαίρ ἐγένετο ὡχρὸς ὡς σουδάριον.

— Θεέ μου!.. ἐψέλλισε διαστέλλων
βλοσυρῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν εἶν' ἐκεῖ; ἐπανελάβεν ὁ Γεράρ-
δος.

— ὦ!.. εἶπε στεναχῶν ὁ ἀτυχὴς νέος,
ποῦ εἶνε ἡ προσφιλὴς μου Βιολέττα.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὁ δὲ
βὰν Γκράφτ, μάρτυς τῆς σπαρκατικῆς
ἀπελπισίας, ἐλησμόνησε τὰ πάντα καὶ ἡ-
κροάσθη.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἃς ἐξ-
ακριβώσωμεν τὰ πράγματα. Ὑπῆγες εἰς
Παρίσιους;..

— Ναί.

— Διὰ νὰ τὴν ἴδῃς;

— Ναί.

— Καί;..

— Καὶ εὖρον ὅλας τὰς θύρας τῆς οἰ-
κίας ἀνοικτάς. Ἀνοικτὴ ἦτο ἡ θύρα τῆς
γεφύρας, ἀνοικτὴ τοῦ θαλάμου, ἀνοι-
κτὴ ἡ τῆς κλίμακος καὶ τὸ παράθυρον ἐ-
πίσης· ἡ καρδιά μου ἔπαλλε σφοδρῶς.
Εἰσῆλθον μετὰ προφυλάξεως· τὸ στῶμα
τῆς κλίνης ἦτο ψυχρόν, δύο ἔδραι ἀνα-
τετραμμέναι!.. καὶ αὐτὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ!
προσέθηκεν ὁ δυστυχὴς μετὰ κραυγῆς τό-
σον θλιβεράς, ὥστε ἔσχεν αὐτὴ ὀδυνηρὰν
ἀντήχησιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γεράρδου.

Οὗτος καταβάλλων ὅλον τὸ θάρρος
του, εἶπεν ἀμέσως διακόπτων αὐτόν:

— Καὶ δὲν ἐζήτησες πληροφορίας;

— Κατήλθον, ἐψέλλισε ὁ Βελαίρ μὲ
φωνὴν ἀσθμαίνουσαν καὶ διακεκομμένην.
Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γείτονος,
τὸν ὁποῖον γνωρίζεις· ἦτο κενὸν ἐπίσης...
Ἐτρεξα γρήγορα πρὸς τὸν Ἰουδαῖον, ἀλλὰ
τίποτε... τίποτε δὲν μοῦ εἶπεν... Ἡ-
ρώτησα τοὺς πρὸς ἀριστερὰν γείτονας,
τοὺς ἀπέναντι, τοὺς εἰς τὴν ὁδὸν Δελφί-
νος, ἀλλὰ τίποτε... τίποτε δὲν ἔμαθον!

— Ταλαίπωρε φίλε!

— Ὑπέθεσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ,
ὅτι διὰ λόγους προφυλάξεως σὺ ἢ ὁ Ἰα-
σπίνος παρηγγείλατε εἰς τὴν Βιολέτταν
ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ κρυφθῇ ἀλλαχοῦ· ἡ
ἐλπίς αὕτη μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ... Τώρα
μόλις ἦλθα... ἔφθασα νὰ πιστεύσω, ὅτι
θὰ εὕρισκα τὴν ἀγαπητὴν μου φίλην ἐδῶ
κρυμμένην... Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀληθές;..
δὲν εἶν' ἐδῶ;.. μοῦ τὴν ἤρπασαν λοιπὸν
πάλιν;.. ὦ! τὸ προσηνέμετο!.. ἔ-
πρεπε νὰ μὴ τὴν ἀφήσω!

Καὶ ὁ ταλαίπωρος συστρεφόμενος ἐξ
ὀδύνης ἔτυπτε τὸ στήθος μὲ τόσῃ ἀπελ-
πισίαν, ὥστε ὁ Γεράρδος ἐφοβήθη.

— Βελαίρ, φίλτατε Βελαίρ! ἀνέκρα-
ξεν· μὴ ἀπελπίζεσαι· δὲν ἐξέλιπεν ἀκόμη
πᾶσα ἐλπίς.

— Φεῦ!.. ἐξέλιπε καὶ πρέπει ν' ἀπο-
θάνω.

— Βελαίρ, ἡσύχασε!.. Ὁμίλει σι-
γώτερα... ἴσως ὁ Ἰασπίνος γνωρίζει ποῦ
εἶνε.

Ὁ ἀτυχὴς ἤρπασεν ὡς ναυαγὸς τὴν τε-
λευταίαν ταύτην εὐθραυστον ἐλπίδα.

— Νομίζεις;.. εἶπεν. Δὲν τὸν ἐπανεί-
δες τὸν ἀγαπητὸν Ἰασπίνον;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γεράρδος, δὲν τὸν
ἐπανειδομεν ἀπὸ χθές. Δὲν εἶνε ἀληθές,
κύριε; εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βὰν
Γκράφτ μὲ βλέμμα ἐκφραστικόν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ὀλλανδός.

— ὦ! θὰ εἰξεύρῃ τότε, θὰ εἰξεύρῃ
καὶ ἴσως μοῦ τὴν ἀποδώσῃ, ἀνέκραξεν ὁ
Βελαίρ, τοῦ ὁποῖου ἡ μορφή μετεβλήθη
ὑπὸ τῆς ἐλπίδος μὲ ἀπερίγραπτον ταχύ-
τητα. Ποῦ εἶνε;

— Δὲν εἰξεύρω καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Γε-
ράρδος· εἰς τὸν κῆπον, νομίζω.

Ὁ Βελαίρ ἐξῆλθε μὲ ὀρμὴν βέλους,
πρὶν ἢ κίνημα τι ἢ κραυγὴ τὸν ἀνακα-
λέσῃ καὶ τὸν ἀναχαιτίσῃ.

— ὦ ταλαίπωρε, ταλαίπωρε φίλε!
εἶπε στεναχῶν ὁ Γεράρδος παρέχων ἐπὶ
τέλους διέξοδον εἰς τὴν πιέζουσαν τὴν
καρδίαν του λύπην.

Ὁ βὰν Γκράφτ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἐρω-
τήσῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Γε-
ράρδος, εἶνε φίλος μου, ἀδελφός μου σχε-
δόν, ὃν ἐπαπειλεῖ φρικτὴ συμφορὰ. Δὲν
δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλείψω εἰς αὐτὴν
τὴν θέσιν· πηγαίνω νὰ τὸν συναντήσω, νὰ
τὸν ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ ν' ἀφεθῇ εἰς τὰ
ἔπακρα· διότι ἂν συναντήσῃ τὸν Ἰασπί-
νον καὶ οὗτος δὲν εἶνε προειδοποιημένος...

Καὶ λέγων ταῦτα ἐνεδύετο ἅμα μετὰ
σπουδῆς καὶ προσήρμοζε τὴν πόρπην τοῦ
τελαμῶνος τοῦ ξίφους του.

— Θὰ ἔλθω μαζί σας, εἶπεν ὁ βὰν
Γκράφτ κατερχόμενος ὀπισθεν τοῦ Λα-
βερνή.

Ἐφθασαν κάτω καὶ ὁ Γεράρδος ἤρχισε
ν' ἀναζητῇ διὰ τοῦ βλέμματος πέριξ αὐ-
τοῦ τὸν Ἰασπίνον.

Ἀλλὰ δὲν εἶδεν ἄλλον εἰμὴ τὸν Λου-
βοὰ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν δωματίων τοῦ
βασιλέως μετὰ τὴν ἀποβολὴν του, καὶ
διερχόμενον διὰ τοῦ ἀνδῆρου. Καὶ ὁ βὰν
Γκράφτ ὡσάκτως παρετήρησε τὴν ἡλλοιω-
μένην ἐκ τῆς ὀργῆς μορφήν του καὶ τὸ βί-
αιον βάδισμα ἢ μάλλον εἰπεῖν τὴν φυγὴν
του. Ἡ ἀλλόκοτος σπουδὴ τοῦ ὑπουργοῦ, ἡ
ὀργή, ὅφ' ἣς ἐφαίνετο κατεχόμενος ὡς ταῦ-
ρος τετρακυματισμένος, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ θέα-
μα ἐκεῖνο τὸ τόσον παράδοξον ἐν τοιαύτῃ
ᾠρᾳ ἐφείλκεν ἀποκλειστικῶς πρὸς στιγ-
μὴν τὴν προσοχὴν τῶν δύο θεατῶν, οἵτι-
νες ἐλησμόνησαν τὴν λυπηρὰν αἰτίαν
δι' ἣν ἐξῆλθον.

Ἰστάντο ἐκεῖ ἀφηρημένοι, χωρὶς νὰ εἴ-
πωσί τι πρὸς ἀλλήλους, παρατηροῦντες
τὸν φοβερὸν ἄνδρα ἐπιστρέφοντα κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ
μὴ βλέποντες τοὺς κατασκόπους, οἵτινες
κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουβοὰ εἶχον τοπο-
θετηθῇ ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς εἰς τὴν θέσιν
των.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατεσκόπευον πᾶ-
σαν κίνησιν τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ βὰν
Γκράφτ. Προσεῖχον ἐπ' αὐτῶν διαρκῶς,
ἀλλ' ἀκουσίως καὶ αὐτοὶ ἐν τούτοις, παρ-
ετήρουν τὴν παράδοξον φυγὴν τοῦ κυρίου
των ἐξερχομένου ἐκ τῆς παρὰ τῷ βασιλεῖ
ἀκροασέως του.

Ὁ Γεράρδος πρῶτος τοὺς ἀνεγνώρισε
καὶ ἐνόησεν, ὅτι τὸν κατεσκόπευον. Ἐπ-
ήλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἰδέα, ὅτι μετα-
βαίνων πρὸς συνάντησιν τοῦ Βελαίρ θὰ
ἐξέθετε τοῦτον εἰς παγίδᾳ τινὰ τοῦ Λου-

βοά, ἂν ὡς ἐφρόνει, ὁ ὑπουργὸς εἶχεν ἐνεργήσει τὴν διὰ νυκτὸς ἀρπαγὴν τῆς Βιολέττας.

Ἡ σκέψις αὕτη ἀνεχαίτισε τὴν πρῶτην του ἀπόφασιν. Ὁ Γεράρδος ἐσκέφθη ἐπίσης ὅτι ἡ παρατεταμένη ἐλπίς θὰ ἐπεβάρυνε τὴν λύπην τοῦ Βελαίρ, ὅποτε θὰ ἐπῆρχετο ἀναγκαιῶς ἡ γνῶσις τῆς πικρᾶς πραγματικότητος· ἦτο προτιμότερον ἐπομένως νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰασπίνον, πιθανὸν δὲ τὸ τελευταῖον τραῦμα νὰ κατέβαλλε τὴν ἀπελπισίαν του.

Ἐνῷ διελογίζετο ταῦτα καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, ἔφθασε πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰς τῶν θεραπόντων του προερχόμενος ἐκ Σαίν-Κλου ἔφιππος ἐν πάσῃ σπουδῇ.

Ἦτο ὁ Ὀλλανδὸς θεράπων, ὃν εἶδομεν συνοδεύοντα τὴν ἄμαξαν, δι' ἧς ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχεν ὁδηγήσει τὰς πριγκιπίσας Βίλδενς.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριόν του, ἀνθρωπὸς τις ἦλθε σήμερον τὴν πρῶτην περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν εἰς Σαίν Κλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν σᾶς εὔρεν, ἄφησεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὑποίαν μοῦ ἐσύστησε νὰ σᾶς φέρω ἀμέσως. Ἴδου αὕτη.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἧς δὲν ἐγίνωσκε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα, κεχαραγμένον ἄλλως τε μετὰ πολλῶν προσπεποιημένων περιστροφῶν διὰ χειρός, ὡς ἐφαίνετο, ἐπιτηδεΐας.

Ἔπεται συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ

Λεγόμενον ὑπὸ Αἰσώπου

ΕΡΚΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Σπέρβερ ὤθησε τὴν θύραν· ἐγὼ δὲ ἔμεινα ὡσεὶ ὄνειροπολῶν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὑψηλῆς καὶ σκοτεινῆς αἰθούσης, τῶν ἀρχαίων τοῦ Νιδὲκ φυλακῶν.

Κατὰ πρῶτον παρετήρησα εἰς τὸ βάθος αὐτῆς τρία παράθυρα βλέποντα πρὸς τὸ βράθρον δεξιόθεν, ὀψοθήκην ἐξ ἀρχαίας δρυὸς ἐκ τοῦ χρόνου μαυρισμένης, ἐπὶ δὲ τῆς ὀψοθήκης βαρέλιον, ποτήρια, φιάλας· ἀριστερόθεν, γοτθικὴν ἐστίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαμπεν ἐρυθρὰ φλόξ, αἱ δὲ γλυφαὶ τῆς εὐρείας αὐτῆς καπνοδόχου παρίστων ἐπεισόδια μεσαιωνικοῦ κυνηγίου· τέλος, ἐν τῇ κέντρῳ τῆς αἰθούσης, μακρὰν τράπεζαν, ἐφ' ἧς γιγαντιαῖον φανῆριον, φωτίζον ἥμισυ δωδεκάδα κυπέλλων μετὰ πομάτων ἐκ κασσιτέρου.

Πάντα ταῦτα εἶδον δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος· ὅ,τι ὁμως μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἦσαν τὰ πρόσωπα.

Ἀνεγνώρισα ἐν πρῶτοις, ἐκ τῆς ζυλίνης του κνήμης, τὸν φροντιστὴν, ἄνδρα

μικροῦ ἀναστήματος, χονδρὸν, παχύν, ζωρὰν ἔχοντα τὴν ὄψιν, τὴν ρίνα ἐρυθρὰν καὶ παραμεμορφωμένην ὑπὸ ἐξογκωμάτων, καὶ προγαστορά. Ἐφόρει παμμεγέθη κανναβόχροα φενάκην, ἐπενδύτην ἐκ πρασίνου ὑφάσματος μετὰ χαλυβδίνων κομίδων μεγάλων ὡς τάλληρα περισκελίδας ἐκ βελούδου, περικνημίδας ἐκ μετάξης, καὶ ὑποδήματα μετ' ἀργυρῶν περονῶν. Κατεγίνετο στρέφων τὸν στρόφιγγα τοῦ βαρελίου· ἀνέκφραστος ἡδονὴ ἐπλήρου τὴν ἐρυθρὰν του μορφὴν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς κρύσταλλος ὥρολογίου.

Ἡ σύζυγός του, ἡ ἀξιότιμος Μαρία Λαγούτ, ἐνδεδυμένη μεταξωτὴν ἐσθῆτα μὲ μεγάλα ἄνθη, τὸ πρόσωπον ἔχουσα μακρὸν καὶ κίτρινον, ἐχαρτοπαίκεται μετὰ δύο ὑπηρετῶν σοβαρῶς καθημένων ἐπὶ δρυῖνων ἐδρῶν. Μικραὶ ξύλιναι λαβίδες ἔσφιγγον τὴν ρίνα τῆς γραΐας καὶ ἐνὸς τῶν συμπαικτῶν, ἐνῷ ὁ τρίτος ἐκάμυε πονηρῶς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐφαίνετο μακάριος βλέπων αὐτοὺς στενωχωρημένους ἐκ τῆς βασιάνου ἐκείνης.

— Πόσα χαρτιὰ, ἠρώτησεν;

— Δύο, ἀπεκρίθη ἡ γραΐα.

— Καὶ σὺ, Χριστιανέ;

— Δύο...

— Ἀ! ἂ!... σᾶς ἐκέρδισα καὶ πάλιν...

Κόψετε τὸν ρῆγα... κόψετε τὸν ἄσσον... Καὶ ἄλλην λαβίδα, κυρία! Καὶ θὰ μάθετε νὰ ἐπαινῆται τὰ γαλλικὰ σας παιγνίδια!

— Κύριε Χριστιανέ, δὲν εἴσθε φιλόφρων πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον!

— Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου δὲν ἐπιτρέπονται φιλοφροσύναι.

— Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ἡ μύτη μου δὲν ἔχει πλέον θέσεις.

— Προσβάλλετε τὸ μεγαλοπρεπὲς παρὰρτημά σας.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆλθεν ὁ Σπέρβερ.

— Ἐδῶ εἶμαι, φίλοι! ἀνέκραξεν.

— Εὐγε, Γεδεῶν... ἐπαινῆθες;

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἔρριπεν ἀμέσως τὰς πολυαριθμοὺς λαβίδας τῆς. Ὁ χονδρὸς φροντιστὴς ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του· πάντες δὲ ἐστράφησαν πρὸς ἡμᾶς.

— Πῶς ἔχει ὁ κύριος κόμης;

Ὁ φροντιστὴς προέτεινε τὸ κάτω χεῖλος.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ κατάστασις;

— Σχεδόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Λαγούτ, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς με.

Ὁ Σπέρβερ παρετήρησε τοῦτο.

— Σᾶς συνιστῶ τὸ τέκνον μου, τὸν δόκτορα Φρίτζ, ἐκ τοῦ Μέλανος Δάσους, εἶπε μετ' ὑπερηφανεΐας. Ἀχ! τὰ πράγματα θὰ λάβουν ἄλλην ὄψιν, κύρ Τωβία. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ Φρίτζ, πρέπει ἡ ἀσθένεια νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴν γωνιά. Ἐὰν μὲ ἤκουον ἐνωρίτερα... Ἀλλὰ καλλίτερα ἄργα παρὰ ποτέ!

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἐξηκολούθει παρατηρούσα με ἀσκαρδαμυκτί.

Φαίνεται ὅτι ἡ φυσιογνωμία μου τῇ ἤρесе, διότι στραφεῖσα πρὸς τὸν φροντιστήν,

— Ἐμπρός, κύριε Ὁφενλώχ, ἐμπρός, ἐφώναξε, κινηθῆτε!... Προσφέρετε καθίσμα εἰς τὸν κύριον δόκτορα... Μένετε ἐκεῖ, χάσκων, ὡς ὄνειροπολῶν... Ἀ!... κύριε, αὐτοὶ οἱ Γερμανοί!...

Καὶ ἐγερεθεῖσα μετὰ νεανικῆς ζωηρότητος, ἡ ἀγαθὴ γραΐα, ἔτρεξε νὰ με ἀπαλλάξῃ τοῦ μανδύου.

— Ἐπιτρέψατε, κύριε...

— Εὐχαριστῶ· εἴσθε πολὺ καλὴ, κυρία.

— Δότε μοι, δότε μοι... εἶνε ἐλεεινὸς καιρὸς... Τί τόπος, κύριε, τί τόπος!...

— Λοιπὸν ὁ κύριος κόμης δὲν εἶνε οὔτε καλλίτερα οὔτε χειρότερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπέρβερ τινάσσων τὴν χιόνα ἐκ τοῦ σκούφου του. Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως... Ἐ, Κάσπερ, Κάσπερ!...

Ἀνθρωπάριον, ἔχον τὸν μὲν ὤμον ὑψηλότερον τοῦ ἀριστεροῦ, τὴν δὲ μορφήν ἐστιγμένην ἐξ εὐλογίας, ἐξῆλθε τῆς ἐστίας καὶ ἀνέκραξεν.

— Παρῶν!

— Καλὰ. Θὰ ἐτοιμάσῃς διὰ τὸν κύριον δόκτορα τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἰθούσης, τὸ δωμάτιον τοῦ Οὐγού... Ἐεῦρεῖς;

— Μάλιστα, κύριε Σπέρβερ, εὐθύς.

— Σιγὰ, σιγὰ. Θὰ παραλάβῃς τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον τοῦ κυρίου δόκτορος παρὰ τοῦ Κναπθούρστ... Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ δεῖπνον...

— Ἦσυχάσατε... εἶνε ἰδική μου φροντίς...

— Καλὰ, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ.

Τὸ ἀνθρωπάριον ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Γεδεῶν, ἀποβαλὼν τὴν σισύραν, μᾶς ἀφῆκε πορευόμενος νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσίν μου εἰς τὴν νεαρὰν κόμησσαν.

Ἡ Μαρία Λαγούτ δὲν ἔπαυε περιποιούμενη με.

— Κάμετε θέσιν, Σεβάλτ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀρχικυνηγόν, ἀρκετὰ ἐψήθητε ἀπὸ τὸ πρῶτ, νομίζω. Καθίσατε πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν, κύριε δόκτορ· οἱ πόδες σας θὰ εἶνε παγωμένοι... Ἀπλώσατέ τους, νά... οὕτω...

Εἶτα δέ, παρουσιάζουσα μοι τὴν ταμβακοθήκην:

— Πέρνετε;

— Ὁχι, κυρία, εὐχαριστῶ.

— Ἐχετε ἄδικον, εἶπε, πληροῦσα ταμβάκου τοὺς ρῶθωνάς της, ἔχετε ἄδικον. εἶνε τὸ θέλητρον τοῦ βίου.

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ τινες σιωπῆς, καθ' ἃς ἤκουον τὸν ἄνεμον μαστίζοντα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, καὶ εἰσδύοντα διὰ τῶν θυρίδων μετὰ θρηνώδους συριγμοῦ.

Ὁ Σεβάλτ, τὸν δεξιὸν πόδα θέσας ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ καὶ τὸν ἀγκῶνα στηρίζας ἐπὶ τοῦ γόνατος, προσέβλεπε τὴν φλόγα μετ' ἀνεκφράστου μελαγχολίας. Ἡ Μαρία Λαγούτ ροφήσασα καὶ νέαν δόσιν ταμβάκου, διηυθέτει τὴν προσφιλεῖ της κόνιν εἰς τὴν ταμβακοθήκην.

Ὁ φροντιστὴς ἠγέρθη.

— Ὁ κύριος δόκτορ θὰ δεχθῇ βεβαίως ποτήριον οἴνου; εἶπε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐπικλίντρου τῆς ἑδρας μου.